

Съсь страхъ, съ молебно ъко
Ридайше, ват' челякъ.

„Въ главата! въвъ главата!“
Бѣ общия отвѣтъ,
И съ весель смѣхъ дѣцата
Му дупчахъ мѣсата
Съсь удари безъ четъ.

Тѣ имахъ надмощье,
Недавахъ му срокъ,
Крѣщяхъ: „още! още!“
И гледахъ какъ то ще
Потъне въ бързий токъ.

III.

И азъ, мечтатель блѣденъ,
Присѣтсвувахъ тогазъ
На тозъ видъ побѣденъ,
На тоя стонъ послѣденъ,
И паднахъ въ мисли азъ:

Дѣтето е, о Боже,
Душа незлобна йощъ, —
И то е ангель тоже, —
Но кой успѣ да вложи
За злото въ него мощъ?

Кой тазъ невинна младость
Способна я стори
Въ плачѣтъ да чува радость,
Въ кръвта да сѣща сладость —
Дѣ пѣй и да мори?

Законъ на естеството,
Фаталенъ, лютъ законъ!
Зародишѣтъ на злото